

Suomentanut Anuirmeli Sallamo-Lavi

HELSINGISSÄ KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ OTAVA

Englanninkielinen alkuteos
The Fellowship of Puzzlemakers

Copyright © 2024 by Samuel Burr
All rights reserved including the rights of reproduction in whole or in part in any form.

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2024

Runositaatin Agatha Christien teoksesta *Eikä yksikään pelastunut* sivulla 73
on suomentanut Helka Varho. WSOY 1940.

Sitaatin Shakespearen *Hamletista* sivulla 359 on suomentanut Paavo Cajander.
William Shakespearen kootut draamat 1, WSOY 1950.

ISBN 978-951-1-45331-4

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2024

Ann ja Andrew,
kiitos kaikesta

ARVUUTTAJIEN KLUBI

Jäsenrekisteri

Nti Pippa Allsbrook	Ristikoiden mestarilaatija, klubin perustaja ja puheenjohtaja
Hra Clayton Stumper	Klubin sihteeri ja isännöitsijä
Hra Hector Haywood	Palapeliteilijä ja klubin varapuheenjohtaja
Hra Earl Vosey	Labyrinttivelho
Sir Derek Wadlow	Koodinmurtaja
Nti Jean Watkins	Nippelitiedon haltija
Hra Geoff Stirrup	Ylilaskija
Nti Nancy Stone	Tietovisakuningatar
Hra Eric Stoppard	Mekaanisten pulmapelien kehittäjä
Hra Martin Dudeney	Metallin ja lasin työstäjä
Hra Jonty Entwhistle	Sanaseppä ja kompanikkari
Hra Nigel Bentham	Pelinjohtaja
Nti Angel Webster	Taloudenhoitaja

Prologi

1991

IWGKWIJADS SGKJJIISÄÄWC ÖAJTAAW!

Teksti ulko-oveen kiinnitetyssä, kiiltävässä messinkilaatassa oli joillekuille silkkaa siansaksaa, mutta monet tässä Bedfordshiren laitamilla sijaitsevassa upeassa talossa vierailevat – ja etenkin siellä asuvat – ymmärsivät sen täydellisesti. Sehän avautui yksinkertaisella Caesar +11 -kaavalla. Ei mitään erityisen mutkikasta:

TERVETULOA ARVUUTTAJIEN KLUBILLE!

Alapuolelle oli kiinnitetty laminoitu lappunen, jossa luki: *Summeri temppuilee. Paina nappia pitkään, muuten ääni kuulostaa morsetukselta. Tai käytä vielä mieluummin kolkutinta. Joku on yleensä paikalla. Ei ilmaisjakeluja, kiitos!*

Pippa Allsbrook seisoi selin taloon ja nojautui täydellä painollaan tammiseen kaarioveen. Hän oli vetänyt oven perässään kiinni heti ulos astuttuaan ja ottanut portailla vastaan merkillisen kuljetuksen, joka oli ilmaantunut melkein kuin tyhjästä.

Hatturasian.

Mustanahkainen, lehtikultakoristeinen pakkaus näytti ihan tavalliselta hatturasialta, jonka kuusikulmaisessa kannessa luki

kullanvärisin kohokirjaimin *H. H.* Mutta rasian sisältö tai tarkemmin sanottuna sieltä kuuluva metakka oli hämmäntävää, eikä tuota hellittämätöntä, kimakkaa ääntä voinut olla tunnistamatta.

Kun Pippa nosti kannen – joka oli jätetty varta vasten raolleen – hän oli siinä määrin järkyttynyt, että polvet olivat vähällä pettää. Hän otti tukea kuistin pylvästä pysyäkseen pystyssä ja painoi vapaan kätensä pamppailevalle sydämelleen samalla kun kurkisti toistamiseen varovasti rasiaan.

Ei kai nyt sentään.

Kukallisella paperilla vuoratussa laatikossa oli suloinen pikkuvauva, luultavasti vain muutaman päivän ikäinen. Sinapinkeltaiseen huopaan kiedottu vauva huusi kurkku suorana.

”Voi, kulta pieni. Mistä peevelistä sinä siihen putkahdit?”

Lapsen kiljunta lakkasi hetkeksi, kun Pippa kumartui hänen puoleensa ja heidän katseensa kohtasivat.

”Kuinka *suloinen* sinä oletkaan!”

Tällainen lässyttäminen ei ollut Pippalle millään lailla luonteenomaista, mutta häntä laatikon uumenista tähyilevä pieni ihminen – lapsi oli poika, sikäli kuin potkupuvun siniseen väriin oli luottaminen – oli kaikin tavoin aivan täydellinen. Kullanväriset hiuskiehkurat lapsen päälle olivat höytyväisiä kuin hattara, posket olivat sileät ja pulleat kuin vanukas ja vaaleansiniset silmät niin kirkaat että niiden katse tuntui miltei porautuvan Pippan silmiin.

Pippa kohotti tweedhameensa helmaa ja kyykistyi portaille.

Ensiksi hän pyyhki hopeanhoitoiset kyynelvanat vauvan kasvoilta ja silitti sitten peukalollaan pikkuruista nenänvartta ennen kuin napautti kevyesti nenänpäätä kerran, kahdesti ja vielä kolmannen kerran kuin varmistuakseen, että lapsi oli todellinen eikä unennäköä.

”Piip!” hän kuuli sanovansa kepeään, laulavaan sävyyn. ”Piip... piip... piip!”

Vauva – jota ele selvästi rauhoitti – vaikenä hetkeksi tyystin.

Pippa katseli poikaa. Poika katseli häntä. Vauvan pienet sormet tarrasivat häntä sormesta, mutta samassa pulleat käsivarret jo kohosivat ilmaan.

Lapsi halusi päästä syliin.

Pippa vei hetkeäkään epäröimättä toisen kätensä varovaisesti pojan niskaan ja toisen selän alle. Hän nosti vauvan syliinsä. ”Shh, no niin”, hän kuiskasi pojan korvaan. ”Sainpas sinut... sillä lailla.”

Pikkuinen oli niin sietämättömän pehmoinen, ettei Pippa voinut muuta kuin painaa poskensa sen poskeen. Tuntiessaan lapsen samettisen ihon omaansa vasten hän suukotti vauvan päälakea, nenää ja pikkuruista leukaa. Pieni poika tuoksui maitopullolta, tuoreelta leivältä ja Imperial Leather -saippualta.

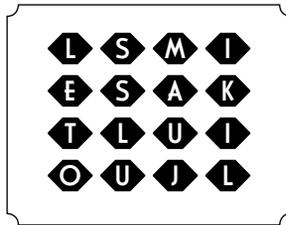
Vasta asetellessaan lasta tukevammin kainaloonsa hän havaitsi liikettä: pitkää soratietä reunustavassa tiheässä pensaikossa välähti jokin, eikä se ollut vain pienen eläimen tai tuulen aiheuttama oksan liikkahdus; ihminen siellä liikkui, joku tarkkaili heitä. Pippa oli varma siitä.

Astu esiin, hänen teki mieli sanoa. Minkä vuoksi jätät vauvan tänne? Mutta juuri samalla hetkellä lapsen pikkuruinen nyrkki nousi ilmaan ja sormet kietoutuivat Pippaan keskisormen ympärille – ja hän tiesi, että heidän yhteinen kohtalonsa oli sinetöity.

”No niin”, hän mumisi rauhoittavasti ja keinutteli poikaa sylissään aamun täplikkäässä valossa. ”Sinä olet nyt turvassa.”

Pippa Allsbrook ei kuusikymmentäneljä vuotta jatkuneen elämänsä kuluessa ollut milloinkaan kokenut yhtä maagista ja kohtalonomaista hetkeä. Hänellä oli nyt sylissään juuri se ratkaisu, jota hän oli koko elämänsä ajan etsinyt. Puuttuva palanen.

ENSIMMÄINEN OSA

Ensimmäinen luku

2016

Clayton Stumper oli arvoitus itselleen.

Sellainen hän oli aina ollut, ja seisoessaan nyt jokusen metrin päässä Pippan avoimesta ruumisarkusta hautajaisia edeltävänä iltana hän pelkäsi, ettei tuo arvoitus koskaan ratkeaisikaan.

Tuntui ylivoimaisen vaikealta katsoa.

Vanhan biljardihuoneen toiselle laidalle erottuivat ensin Pippan täydellisesti permanenttatut, hopeanharmaat hiukset, ja pian hän pani merkille, että mäntypuisessa ruumisarkussaan makaavalla vainajalla oli yllään lempileninkinsä, olkatoppauksin varustettu, violetinvärinen Givenchy. Arkku oli vuorattu vaaleanpunaisella sametilla ja kukkalaite oli sidottu violetinvärisistä ja valkoisista gerberoista. Pippa oli pyytänyt, ettei kukkalaitteen nauhassa lukisi *ÄITI, YSTÄVÄ* eikä *PUHEENJOHTAJA*, vaan *AJITAALIRATSEM*.

Kukkakaupassa asiaa oli joutunut hivenen selittelemään, mutta niin Pippa oli nimenomaan toivonut, ja Clayton halusi kunnioittaa hänen toiveitaan viimeiseen saakka. Pippa haastoi ystäviään ratkomaan sanaleikkejä vielä haudan takaakin.

Ruumiinvalvojaiset järjestettiin Arvuuttajien klubin kaikkein suurimmassa ja juhlavimmassa huoneessa. Lääkikkäät, messinkiset seinäkyntteliköt koristivat William Morrisin suunnitteleman

tapetin peittämiä seiniä, ja pitkänomaisen huoneen päädyssä oli kaksi erkkeri-ikkunaa, joita näyttävät, tupsutampein varustetut pitkät verhot kehystivät. Ikkunoiden takana avautui muotopuutarha. Vuosien mittaan Arvuuttajien klubi oli järjestänyt kaikki viralliset tilaisuutensa – kilpailut, esitelmät ja tuotelanseeraukset – nimenomaan tässä salissa, mutta nyt paikka toi lähinnä mieleen hoivakodin aulan. Missä ennen oli ollut tyylikkäättä barokkihuonekaluja, siellä oli nyt pulleita nojatuoleja, palapeli-pöytiä ja lautoja sanaristikoiden tekemiseen, ja nämä kaikki oli asetettu alkuillan auringon suuntaan.

Vieraita ei tulisi vielä tuntiin, joten Clayton oli tullut viettämään hetken Pippan kanssa kahden. Hän ei pitänyt ajatuksesta, että tämä olisi yksin. Mutta sen sijaan että olisi mennyt suoraan Pippan luokse, hän totesi häilyvänsä jonkin matkan päässä keräämässä rohkeutta.

Koko viikon hän oli koettanut vaikuttaa reippaalta ja teeskennellä, että kaikki oli hyvin, vaikka totuuden nimissä oli myönnettävä, että hänen maailmaltaan oli pudonnut pohja eikä hän enää tiennyt, mihin suuntaan mennä.

Mielijohde oli ilmaantunut Pippan sairastumisen aikoihin. Se oli alkanut kalvaa häntä: pakkomielle selvittää totuus. Hän halusi tietää täsmälleen, mistä oli peräisin, ketkä hänen biologiset vanhempansa olivat ja miksi he olivat päättäneet jättää hänet juuri tänne, Arvuuttajien klubin portaille, kaksikymmentäviisi vuotta sitten. Aiemmin se ei ollut tuntunut yhtä pakottavalta – hän oli aina saanut tarvitsemansa, eikä häneltä ollut koskaan puuttunut mitään – mutta tajuttuaan äkisti, ettei hänet kuin oman lapsensa kasvattanut Pippa eläisikään ikuisesti, Claytonin oli vallannut juurettomuus.

Hän koetti keskittyä järjestelemään pelikaappia huoneen nurkassa. Lasiovisessa kaapissa säilytettiin kaikkea mahdollista

peleihin kuuluvaa irtotavaraa, kuten peliohjeita, rahakkeita, marmorikuulia ja kuulalaakereita. Vaikka hän oli kiinnittänyt oveen lappusen, jossa toivottiin jäsenten palauttavan tavarat paikoilleen, kaikki oli aina hujan hajan.

Sotkuisen kaapin vieressä oli vihreällä huovalla vuorattu mahjong-pöytä, ja sen vieressä oli valtava, vapaasti seisova liitutaulu, josta edelleen – oikeasta kulmasta ja sopivassa valossa katsotuna – erottui puolen vuosisadan mittaan raapustettuja kirjoituksia: arvoituksia ja siluettiristikoita, kaavioita ja ruudukoita. Ne olivat muistoja koko Britteinsaarten terävimpien, nerokkaimpien mielten liikkeistä.

Clayton ryki kuuluvasti ja koetti sanoa Pippalle *hei* mutta ei aivan saanut ääntään kuuluville.

Huoneessa oli sietämättömän hiljaista.

Ainoa ääni oli peräisin valtavasta kaappikellosta vastapäisellä seinällä: sen heiluri piti vaimeaa mutta vaativaa tikitystä. Clayton yritti työntää sen mielestään. Hän ei halunnut tulla muistutetuksi ajankulusta eikä siitä, miten vähän aikaa kenelläkään arvuuttajista enää oli jäljellä. Kunpa voisi painaa taukonappulaa, hän ajatteli, niin että kaikki säilyisi entisellään.

Vasta arkun jalkopäähän pysähdyttyään hän katsoi siinä makaavaa naista kunnolla.

Pippa Allsbrook.

Siinä lepäsi mestarilaatijoiden pioneeri. Yleisnero. Arvuuttajien klubin johtaja ja Kansallisen sanaristikkokillan puheenjohtaja.

Oli pakko myöntää, että jopa kuolleena Pippa oli varsin näytävä ilmestys. Ruumisarkun jalkopäähän oli koottu hänen tärkeimmät tavaransa: helmiäiskoristeinen puuterirasia, Sam Loydin *Cyclopedia of Puzzles – Pulmatehtävien kirja* kolhiintuneena, nahkakantisena niteenä sekä pullo vainajan lempijuomaa, Dom

Pérignonია, jota oli aina pitänyt löytyä vaatekaapin perukoilta jonkin yllättävän juhlanaiheen varalta.

Kaikki toistelivat Claytonille, että Pippa oli saanut sentään elää 89-vuotiaaksi. *Eihän sellaista elämää kuulu surra, vaan juhlistaa. Mikä elämä hänellä olikaan, minkä perinnön hän maailmalle jätti!* Tottahan se kaikki tietysti oli, mutta yhtä kaikki Pippan poismeno oli ollut Claytonille hirveä järkytys.

Hän tarttui ruumisarkun laitaan ja – ennen kuin ehti muuttaa mieltään – kumartui ihan lähelle Pippan kasvoja.

”Hei, Pip...”

Hiljaisuus.

”Minä tässä vain.”

Pippan vahamainen iho oli paitsi kalpea myös miltei läpinäkyvä, kuin liivateliuska. Clayton saattoi laskea auringonsäteiden lailla leviävät naururypyt hänen silmäkulmissaan ja pani merkille, että hautausurakoitsija oli punannut vainajan kuoppaiset posket, rajannut huulet ja sutinut silmäluomiin väriä – tummempaa kuin Pippa itse olisi käyttänyt.

Vaati paljon ojentaa toinen käsi ruumisarkkuun, tarttua Pippan vatsan päällä lepäävään hauraaseen käteen ja ujuttaa oma käsi sen alle, mutta sen tehtyään Clayton totesi, että Pippan käsi tuntui viileydestään huolimatta tutulta. Sydänalassa tuntui lämmän ailahdus.

Ennen lähtöään Clayton työnsi käden housujensa takataskuun, keplotteli sieltä samanaamuisen *Timesin* sanaristikon (nro 27.122) ja sujautti sen arkun samettireunuksen sisäpuolelle Pippan jalkopäähän. Hän oli harkinnut ratkovansa sanaristikon, mutta ei ollut sittenkään kyennyt siihen. Suru oli tehnyt pään pöpperöiseksi, sitä paitsi piilosanat menivät häneltä hyvänäkin päivänä yli ymmärryksen.

Hän ei itse ollut tietenkään klubin jäsen. Toisin kuin kaikki muut, hän ei ollut valinnut paikkaa omakseen; joku oli tuonut

hänet kasvamaan yhteisön keskuudessa. Claytonin mielessä pyöri lukemattomia kysymyksiä, jotka olisi pitänyt esittää Pippalle, mutta nyt se oli myöhäistä.

Aivan niin kuin tuo ratkomatta jäänyt ristikko, jonka hän oli juuri sujauttanut ruumisarkkuun, samalla tavoin hänkään ei koskaan saisi kaipaamiaan vastauksia, jotka tarvitsisi täydentyäkseen. Jotta voisi tuntea itsensä kokonaiseksi.

Toinen luku

THE OLD QUEEN'S HEAD -PUBIN ALAKERTA ISLINGTON TIISTAI, 7. ELOKUUTA 1979

Pippa halusi kuollakseen saada lasillisen kuplivaa.

Hän seiso i baaritiskillä ja koetti kiinnittää nuoren naispuolisen baarityöntekijän katseen. Tyttö oli täydellinen platinablondi, jonka päälle koottu nuttura muistutti jäätelöpalloa. Pippa ei ollut koskaan nähnyt kenelläkään yhtä suuria kultaisia korvarenkaita: kolme rengasta tytön kummassakin korvassa kilkattivat kuin pienet kulkuset tämän laahustaessa tiskin takana edestakaisin ja onnistuessa erinomaisesti väistämään hänen odottavaa katsettaan.

”Seuraava!” nuori nainen haukahti katse tiukasti komeassa nuorukaisessa, joka juuri oli ilmaantunut Pippaan taakse. ”Mitä saisi olla?”

Pippa huokaisi ja nosti tuskastuneen katseensa kattoa kohti, kun komistus harppasi hänen sivuitseen.

Täytettyään viisikymmentä vuotta Pippa oli kokenut aina vain vahvemmin, että oli oman mielikuvituksensa tuote. Hän alkoi käydä näkymättömäksi ulkomaailmalle.

”Saisinko tilata juotavaa?” hän kysyi. ”Näen, että teillä on kiire, mutta olen odottanut jo hyvän tovin.”

”Hetkonen vain”, nainen vastasi edes nostamatta katsetta hanasta.

Pippa veti syvään henkeä.

Viimeiset kymmenen minuuttia hän oli tuijottanut tiiviisti baarin peilin peittämää takaseinää suoraan edessään. Bombay Dry’n ja Bell’sin pullojen välistä hän näki heijastuksen yläkerran kokoustilaan johtavasta ovesta. Ainakin kymmenen ihmistä oli mennyt ovesta hänen odottaessaan palvelua. Pippa huokaisi helpotuksesta joka kerta jonkun painellessa sisään. Alun kiinnostuksesta huolimatta häntä oli huolestuttanut, suostuisivatko kyseiset henkilöt tulemaan paikalle. Älytehtävien maailmassa päänvaivaa tuotti juuri se, että erityistä vetovoimaa pulmapelejä kohtaan tunsivat nimenomaan introvertit.

YLÄKERRAN JUHLATILAT
VARATTU YKSITYISTILAISUUKSIIN
KLO 19:STÄ VALOMERKKIIN SAAKKA

Samassa naispuolisen baarityöntekijän viereen ilmestyi pubiisäntä itse: tanakka kaveri, jonka vatsa oli pyöreä kuin marmori-kuula – niin pyöreä, että sen olisi voinut kuvitella lähtevän aivastuksen voimasta liikkeelle ja sinkoutuvan ulos hänen housunlahkeestaan.

Pippa koetti kiinnittää hänen huomionsa nousemalla varpailleen, mutta tyyppi oli keskittynyt tyhjentämään puolen penryn kolikkopötköä kassakoneeseen ja vihelteleämään *Ski Sundayn* tunnussävelmää.

Jos seisaisin tässä baaritiskillä alusvaatteisillani, Pippa tuumi, jos riisuisin joka ikisen vaatekappaleen yltäni – tai vielä parempi, mikäli olisin pukeutunut mieheksi, tekoviikset ja knalli varmaan riittäisivät – niin ehkä sitten saisin sen saamarin juoman.

Ainoa henkilö, joka oli huomannut Pippan, oli ikääntynyt herrasmies muutaman baarijakkaran päässä.

Mies oli pukeutunut moitteettomasti, harmaaseen kaksiriviseen liitურaitapukuun, ja päässään hänellä oli ruskea, huopainen fedora. Toisessa kädessään hänellä oli kuhmuinen nahkasalkku, toisessa piippu ja sanomalehti. Pippa oli seurannut miehen liikkeitä silmäkulmastaan tämän poimiessa kolikoita nahkaisesta pussukasta ja asetellessa niitä baaritiskille ikään kuin olisi ollut aikeissa ryhtyä pelaamaan backgammonia.

Mies tilasi itselleen vahvan pintahiivaoluen ja pussillisen kuivapaahdettuja maapähkinöitä. Tarkan summan – viisikymmentäyhdeksän pennyä – hän oli laskenut jo valmiiksi tiskille eteensä.

Pippa ei saanut päähänsä, missä he olivat tavanneet, mutta hän oli aivan varma, että oli nähnyt miehen ennenkin. Tämän käyttämä tuoksu – yhdistelmä eksoottisia mausteita ja puulaatuja – vaikutti niin ikään tutulta. *Telegraphin* päätoimittaja Melvyn Prado-Lee, jonka avustajana Pippa oli taannoin toiminut, oli suihkutellut samaa tuoksua iholleen tavallisesti aina ennen kuin lähti lounaalle ja uudestaan palattuaan töihin rakastajattareltaan lemuten.

Tuolloin kaksikymmentäyksivuotias Pippa oli juuri valmistunut Cambridgen yliopistosta, ja muutenkin loisteliaalta vaikuttanut tulevaisuus alkoi näyttää entistä hohdokkaammalta hänen tavattuaan Melvynin – miehen, jonka hän kohtaisi vielä lukemattomia kertoja elämässään, eikä hän ollut vielä tavannut ketään, jota inhoaisi enemmän kuin tätä. Hän oli kerran laatinut anagrammin miehen nimestä – hän tapasi tehdä niin aina kun reagoi vahvasti johonkuhun. Vuosien mittaan suosikeiksi olivat nousseet:

Eric Clapton. *Narcoleptic. Nukahtelija.*

Clint Eastwood. *Old West Action. Länkkäri.*

Margaret Thatcher. *That Great Charmer. Hurmurinna.*

Ja Melvyn Prado-Leestä hän oli pyöritellyt anagrammin *Pervy Old Man Eel. Limanuljaska.* Siinäpä vasta osuva kuvaus.

Ikääntynyt herrasmies hänen vieressään nosti pintahiivaolut-lasinsa tiskiltä ja tuli siinä samalla paljastaneeksi pienen sinisen pinssin hihansuussaan. Siinä oli laakeriseppeleen ympäröimä, kruunattu maapallo ja kirjaimet GCHQ. Pippa tiesi sen kunniamerkiksi, jollaisia huippusalainen tiedustelu- ja turvallisuuspalvelu jakoi eläkkeelle siirtyneille työntekijöilleen; toisin sanoen Pippan vieressä seisojaksi Sir Derek Wadlow, legendaarinen koodinmurtaaja ja kansainvälinen shakkimestari. Pippa oli ollut vuosia sitten Savile Clubilla kuuntelemassa kryptologian luentoa, jonka Sir Wadlow oli siellä pitänyt. Mies oli kuullut keksijätiimiin, joka oli rakentanut Enigma-koneen Bletchey Parkissa.

Derek, jonka täytyi olla jo kahdeksankymmenenviiden, lähti baaritiskiltä oudon kumarassa kuin olisi pudottanut jonkin pienen esineen ja tähyillyt sitä lattialta. Kun hän viimein pääsi pubin takaosaan, hän meni yläkertaan johtavasta ovesta sisään.

Pippa ei ollut uskoa silmiään.

Halusiko *Sir Derek Wadlow* liittyä hänen klubiinsa? Mies oli Bletchley Parkin veteraani, joka oli auttanut purkamaan vihollisen koodin, ja epäilemättä yksi Britannian tai jopa koko maailman arvostetuimmista kryptologeista. Millainen menestys tai suorainen riemuvoitto, eivätkä he vielä olleet edes päässeet käynnistämään toimintaansa.

Klubin tarkoitus oli ilmeinen: saattaa yhteen samanmielisiä arvuuttelijoita – sanaristikkoväkeä, älytehtävien taitajia, visailuharrastajia, arvoitusniekkoja – säännöllisiin tapaamisiin pubissa. Ei yksinomaan ammattilaisia – heitä oli vain kourallinen ja he asuivat kuka missäkin – vaan innokkaita harrastajia, jotka nautti-

vat pirullisista haasteista ja kinkkisistä peleistä mutta olivat myös riittävän älykkäitä selvittääkseen niistä voittajina.

Ryhdyttyään laatimaan ammattimaisesti ristikoita Pippa oli-kin saanut melkoisen kannattajakunnan. Tai ainakin hänen luomansa alter ego oli saanut. Nykyisin Lontoon Highbury Hilliin lähetettiin nimimerkille *Aseenkantaja* kymmenittäin ratkottuja ristikoita, jotka oli revitty lehdestä ja joihin oli merkitty niiden ratkomiseen tarvittu aika. Jotkut saattoivat jopa lähettää itse laatimiaan ristikkoluonnoksia hänen arvioitavakseen ja sisällyttää kuoreen maksetun palautuskuoren, jotta sitten saisivat Pippan nimikirjoituksella varustetun työnsä takaisin – signeeraus kävi hyväksynnän merkinä lähestulkoon valtakunnan suuresta sene-tistä.

Joitain viikkoja sitten Pippa oli lähettänyt kahdelletoista eri-tyisen etevälle jäsenelle kutsun osallistua klubin perustavaan ko-koukseen. Hän oli kehottanut heitä tiedottamaan tapahtumasta tuttavapiiriään ja painottanut, että kaikki olivat tervetulleita. Tai tarkemmin sanottuna Highbury Hillin *Aseenkantaja* oli painot-tanut sitä.

Murray Salter, *Expressin* sanaristikkopäätoimittaja, oli vastan-nut saman tien ja luvannut tiedottaa asiasta kaikkia freelancerina ristikkoja lehteen laativia taitureita; Clement Banks, Ison-Britan-nian Scrabble-mestari vuosilta 1967–1972, lupasi painattaa tiedon tapahtumasta seuraavan turnauksensa ohjelmalehtiseen. Ennen pitkää kutsu oli jo julkaistu aikakaus- ja päivälehdissä ympäri maata, ja tulonsa vahvistaneita osallistujia oli huikea määrä.

”Oletko pannut merkille, millaisia kummajaisia yläkertaan vaeltaa?” Pippa kuuli tarjoilijatyön mutisevan publi-isännälle. ”Keitä sinne oikein kokoontuu?”

Mies kohautti harteitaan. ”Minä vain kirjaan varaukset, Pam.”

Pippa yskähteli nyrkkiin puristettuun käteensä.

”Kai porukalla joku nimi sentään on?” baarityttö jatkoi kiinnittämättä häneen huomiota. ”Joku järjestöhän se varmaan on, eikö?”

Anna mun kaikki kestää, Pippa ajatteli. *Tai anna edes lasillinen Asti Spumantea.*

”Näitkö, kun se harmaahapsi latoi kolikoita äsken tiskille?” baarityttö jatkoi. ”On tainnut säästää viikkotolkulla.”

Hän on miljonääri, Pippan teki mieli sanoa. *Se mies on monimiljonääri, koska on auttanut pelastamaan tämän maan käyttämällä aivojaan. Hänen pikkuvarpaansakin on älykkäämpi kuin te kaksi tolloa yhteensä.*

Pubi-isäntä tähyili silmät sirrillä varauslistaa, jonka oli poiminut käteensä kassakoneen vierestä. ”Ar...vuut...ta... odotas, pakko laittaa lukulasit päähän.”

”Arvuuttajien klubi”, Pippa sihautti, ja molemmat kääntyivät katsomaan häntä tiskin takaa.

Nyt hänet viimein huomattiin. Hän heilautti kättään tervehdykseksi tai kuin sanoakseen, että tässä sitä ollaan.

”Anteeksi, mitä sanoitte?”

”Arvuuttajien klubi”, Pippa toisti. ”Oma yhdistykseni. Meillä on perustava kokous. Ja se alkaa...” Hän vilkaisi rannekelloaan. ”Kahden ja puolen minuutin kuluttua. Saisinko nyt vaivata teitä sen verran, että antaisitte minulle lasillisen jotain juotavaa? Minun pitäisi päästä tuota pikaa siirtymään yläkertaan.”

Pippa naksautti käsilaukkunsa auki ja poimi sieltä kukkaron. Hänestä oli sietämätöntä, ettei häntä huomattu, mutta vielä sitäkin pahempaa oli olla naureskelun kohteena. Hermot olivat nyt kiristyneet aivan riittävästi.

”En tarkoittanut loukata”, baarityttö sanoi. ”Meillä vain on tiistaisin tavallisesti tikkakisa.”

”Talo tarjoaa tämän, rouva –”

”Neiti... jos saan pyytää”, Pippa korjasi ennen kuin ehti puraista kieleensä. ”Sepä ystävällistä. Olisiko teillä jotain kuplivaa?”

Baarityttö kohotti juomapistoolia ja heilautti sitä hänen suuntaansa. ”Tonicia löytyy. Ja soodavettä. Mitä laitetaan?”

Hetken kuluttua Pippa Allsbrook hankkiutui kapean, maton peittämän portaikon juureen, kohotti flanellihameensa helmaa ja lähti kapuamaan portaita kohti uutta lukua elämässään, kädessään talon tarjoama Campari-sooda, josta hän ei erityisesti pitänyt.

Kolmas luku

Pippan ruumiinvalvoajat olivat kestäneet tunnin verran Claytonin tajutessa, ettei hän ollut koskaan ennen nähnyt paikkaa niin täynnä väkeä. Joukossa olivat kaikki kahdeksan lähiseudulla asuvaa klubin jäsentä: Geoff Stirrup – heidän ylilaskijansa – esitteli parhaillaan jotain kansiostaan nippelitiedon taitaja Jean Watkinsille ja labyrinttivelho Earl Voseylle. Samaa nuhuista, ruskeanahkaista kapistusta Geoff kanniskeli aina mukanaan; se sisälsi hänen tuoreimmat matemaattiset pohdintansa vihreäruutuisille lappusille häthätää raapustettuina. Clayton löysi toisinaan pitkin taloa näitä lappusia täynnä numeroita, nuolia, tyhjiä ruutuja ja ohjeita, joista vain vaivoin sai selvää. Hän ei niistä juurikaan ottanut tolkkua, mutta yleensä muistiinpanot päättyivät klubin neljännesvuosittaiseen pamflettiin, blogiin tai johonkin muuhun julkaisuun, joihin Geoff säännöllisesti kirjoitti. Ihmiset tuntuivat rakastavan niitä.

Jean oli ilmeisesti yhtä ymmällään kuin Earlkin, mutta molemmat nyökkäilivät silti kuunnellessaan selostusta. Toisinaan oli parempi olla ymmärtävinään, tai muuten Geoffista ei päässyt eroon tuntikausiin.

Muut olivat jalkautuneet ympäri huonetta: Eric, Nigel, Martin ja Hector jutustelivat vieraiden kanssa. Heidän joukossaan oli useita maineikkaita pulmamestareita, entisiä Mensan